

Levensbericht van Amelia Gale.

<https://hdl.handle.net/1874/355341>

gec.

(17)

LEVENSBERIGT

VAN

AMELIA GALE,

GEBOREN BIJ BOSTON, IN ENGELAND.

AMELIA GALE werd geboren in het jaar 1755 en stierf in 1827, 72 jaren oud zijnde. — Van het vroege gedeelte haars levens wordt weinig verhaald. Zij was gehuwd geweest, en daarna had zij als weduwe verscheidene jaren geleefd, en bij haar overlijden kon zij zich niet een eenige harer verre of naastbestaande betrekkingen herinneren.

In haren eersten tijd verkreeg zij haar onderhoud door een speeltuig, waarmede zij op jaarmarkten en kermissen rondreisde. Op deze wijze verkreeg zij dagelijks 2 of 3 £st. Zij bleef niettemin arm en steeds onvergenoegd.

In dezen toestand van ellende, onwetendheid en zonde verkeerde zij tot in haar 56ste jaar; zonder zich omtrent God en de dingen der eeuwigheid te bekommeren, nauwelijks wetende dat zij eene ziel had; waarom zij zich dan ook met

[17]

geene godsdienst-zaken ophield, en zelden of ooit Gods huis bezocht. Eene buurvrouw van haar, sprak haar eens aan, en trachte haar de slechtheid harer gedragingen aan te toonen, en haar op te wekken om eenen nieuwen predikant te gaan hooren, welke onlangs, door Gods bestel, tot die gemeente gekomen was. Zij nam het zeer kwalijk, dat men zich om haren wil zoo zeer bemoeide, maar verontschuldigde zich, omdat zij geen mantel had; hare buurvrouw bood aan, haar een te zullen leenen; echter ging zij zonder mantel ter kerk. De predikant handelde over 1 Cor. II: 2. „*Ik heb niets begeerd te weten, dan Jezus Christus en dien gekruist.*” Toen zij den prediker hoorde spreken over de hopeloosheid van den toestand van hen die in onkunde aan Jezus voortleefden, behaagde het God, door deze redenen haar hart te treffen, en zij keerde diep bekommerd wegens hare zielsgesteldheid, naar hare woning terug, met verlangen den eerstkomende Zondag te gemoet ziende, om meer te hooren van het heilmiddel en de toevlugt die het Evangelie den zondaar aanbiedt.

Zij zag daarna ook dat zij geen mantel, welke zij te voren verlangde, behoefde, maar een geheel ander kleet, ter bedekking harer schuldige en naakte ziel; thans leerde zij inzien de menigte harer vorige zonden en de slechte levenswijjs, waarin zij zoo vele jaren verkeerd had, zonder zich om het heil dat in Christus is te bekommeren, en

zij erkende nu dat de Heiland haar werd aangeboden, als de eenige toevlugt en hope, waarop een zondaar zich kon verlaten, en waarheen zij kon vlieden. Lang verkeerde zij in eenen angstigen toestand omtrent het heil harer ziel, en kon geen en vrede voor haar hart vinden. In dezen toestand bragt zij vier en een half jaar door; echter vond zij dien tijd niet te lang om naar dezen parel van groote waarde te zoeken, maar was zij onvermoeid bezig om dien te mogen vinden.

Nu behaagde het God Zijnen Zoon, als de hoop der heerlijkheid, aan haar te openbaren, en zij ontving den vrede en de blijdschap des geloofs, die alleen aan den voet van het kruis te vinden is; alzoo werd zij van het juk der zonde ontheven, en het bewustzijn der vergevende Liefde in hare ziel uitgestort. Van dien tijd af wandelde zij haren weg met blijdschap, en had de ervaring dat *de wegen van ware godsvrucht liefelijk waren, en alle hare paden vrede*, Spr. III: 17.

Van toen aan leide zij eene Christelijke en volstandige levenswijs en gaf daardoor genoegzame bewijzen dat hare verandering in denk- en levenswijs en hare keus schriftmatig, en geen werk eener verhitte verbeelding was. Neen, door hare daden gaf zij bewijzen van ware vroomheid, terwijl zij eenen afkeer had van alle geestdrijverij. Zij wist met wijsheid te onderscheiden den tijd wanneer zij spreken of zwijgen moest, en kon, wanneer de gelegenheid zich aanbood, of

zulks gevorderd werd, getuigenis afleggen, van *de hope die in haar was*. 1 Petr. III: 15.

Hiermede paarde zij eenen ootmoedigen, heiligen en Godgewijden wandel. Hierbij kan men in het voorbijgaan opmerken, hoezeer de ware godsvrucht de vatbaarheid des geestes verhoogt, het verstand verlicht en het harte heiligt. Zelden geschiedt zulks zoo in het oog loopende, als bij deze arme vrouw. Alvorens zij het ware geloof verkregen had, kon zij nauwelijks twee te zamenhangende gedachten over eenig onderwerp bij een voegen, maar, toen de Goddelijke genade haar hart vernieuwd en haar denkvermogen in werking gebragt had, moest men het bewonderen hoezeer haar verstand opgeklaard werd. Hare geestvermogens werden zoodanig verhoogd, dat zij met de grootste omzigtigheid en oordeelkunde hare meeningen uitte, en men zich over onderscheidene onderwerpen met haar kon onderhouden, waaromtrent meer beschaafde personen zwijgen moesten; en het gebeurde menigmaal dat diegenen die in hooger stand waren, bij haar in ongelegenheid raad vroegen, om zich van hare juiste oordeelvellingen te bedienen.

Eene zeer uitstekende trek in haar karakter was haar brandende ijver om de eer en verheerlijking van God te bevorderen, het rijk des Verlossers te helpen uitbreiden, en zich het eeuwig welzijn harer mede-schepselen aan te trekken:

„haar was veel vergeven, daarom had zij veel lief,” Luc. VII: 47, en de bestendige betuiging van haar hart en leven was: „Wat zal ik den Heere vergelden voor alle zijne weldaden aan mij bewezen,” Ps. CXVI: 12. Haar ijver voor de Bijbelvereeniging en het Zendelingswerk was zeer groot; het was bijzonder hoe zij allereerst dit goede werk aanving. Toen er in het jaar 1817 in de gemeente, waartoe zij behoorde, eene Zendelings-Societeit werd opgericht en zij den ijver van anderen voor deze goede zaak vernam, en de offers welke deze daarvoor bijbragten, wenschte zij ook van hare zijde een penningske te kunnen bijdragen, en vroeg zij zich zelve af: „Wat kan ik doen, om dit heilrijk werk te helpen bevorderen? Thee is mijn eenige drank, en ook menigmaal mijn geheele maaltijd; melk gebruik ik daarbij niet, maar wel suiker om het zoet te maken; ik wil mij zonder suiker behelpen;” — ten gevolge hiervan bespaarde zij zich deze geringe verkwikking, en werd daardoor in staat gesteld iedere week een duitsche schelling voor de Bijbel- en Zendinggenootschappen te kunnen bijdragen.

Sints dien tijd verbeterden zich hare uiterlijke omstandigheden; hoe meer zij gaf, des te meer verkreeg zij, en ondervond daarbij de waarheid der spreuk: „die in zegening zaait, zal ook in zegening maaijen.” — Binnen eenigen tijd werd zij in staat gesteld om hare bijdragen te verdub-

belen, en gaf regelmatig maandelijks acht schellingen tot aan haren dood toe. Maar dit was nog niet alles; eene buurvrouw had haar eene hen ten gebruike geschonken, en deze werd aan de zaak, die haar zoo na aan het hart lag, geheel gewijd en deze hen was het middel waardoor zij eenige jaren achtereen, zes daalders meer kon bijdragen. Zij was daarbij ijverig bezig om ook bij anderen dien zelfden ijver en vrijgevigheid op te wekken. In haar korfje, waarin zij hare koopwaren had, (bestaande uit saijet, naalden en spelden, waardoor zij haar onderhoud verwierf), had zij tevens een busje om penningen op te zamelen voor het Genootschap, en wanneer de lieden geene koopwaren begeerden, verzocht zij niettemin een penningske, tot bevordering der goede zaak. Door dit en andere middelen bragt zij zelden minder dan 36 à 40 daalders 's jaarlijks te zamen. Alle deze giften werden verzameld uit kleine bijdragen en onthoudingen van zulke dingen, welke menigeen als noodwendig aanmerkt voor eigene behoeften. Dikwerf gebeurde het dat zij haar laatste geld, hetwelk zij had, weg gaf, en het deed haar leed als men zeide, dat zij meer gaf dan zij ontberen kon, daar zij het zich tot eene eer rekende, iets ter bevordering van de zaak van God te mogen bijdragen, ofschoon zij verre verwijderd was van praalzucht en ijdele eer; veeleer bedroefde het haar dat zij niet in staat was meer te geven.

Het behaagde God daarentegen hare bemoeijingen op eene zichtbare wijze te zegenen. Vele personen, in ver afgelegene gedeelten des lands, haren zelfverloochenenden ijver vernemende, werden opgewekt om meer dan te voren zich om deze gewigtige zaak te bekommeren, en hunne giften te vermeerderen. Zelfs in West-Afrika ontstond een Zendelinggenootschap, toen daar het berigt van deze vrouw werd voorgelezen. Het Hulp-Genootschap te Boston vereerde haar een grooten bijbel, tot een bewijs van hoogachting en erkentenis wegens haren ijver, die zij zoo zeer tot bevordering van deze vereeniging had ten toon gespreid.

In plaats van door hare uitstekende vrijgevigheid arm te worden, stierf zij integendeel, in zekeren zin, rijk; daar men niet alleen hare schuld-eischers uit hare nalatenschap konde voldoen, en de kosten harer begrafenis bestrijden, maar zelfs bij den verkoop harer goederen bleven er nog eenige Ponden over, welke volgens hare begeerte aan de zaak der uitbreiding van Jezus Koningrijk, welke zij met zooveel vuur had getracht bevorderlijk te zijn, moesten worden toegewijd.

Eene andere opmerkelijke trek in haar karakter was: *haar eenvoudig vertrouwen op God, en haar geloof aan Zijne beloften.* Zij hield zich volkomen verzekerd, dat God het zoo gemeend had, als Hij het beloofde, terwijl zij zich aan Zijn woord hield: „*alle dingen zullen u toege-*

worpen worden, wanneer wij eerst zoeken het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid." Matth. VI: 33. Zij was gewoon te zeggen: eer God zou toelaten dat zij gebrek leed, zou Hij de raven zenden om haar te spijzen, en Hij die zelfs voor de muschjes zorgt, zou haar niet vergeten. Dit is een bewijs dat haar vertrouwen gegrond was. Dikwerf werd in hare behoeften voorzien door menschen, welke zij nimmer gekend of gezien had, en bijna 100 mijlen noordwaarts van haar verwijderd waren.

Voor eenige jaren werd haar geloof op eene belangrijke proef gesteld; maar deze was heerlijk in de gevolgen, zoo voor haarzelve als voor anderen. Toen zij des morgens ontwaakte, wist zij dat hare beurs geheel ledig was; zij kleedde zich aan met het voornemen om met hare koopwaren uit te gaan, en alzoo op eene behoorlijke wijze haar onderhoud te zoeken; maar alvorens zag zij uit het venster dat het regende, en het liet zich aanzien dat zulks den geheelen dag zoude aanhouden. „Goed,” dacht zij, „hoewel ik mijne zwavelstokken heden niet verkoopen kan, zoo kan ik er nu toch voor het vervolg gereed maken.” Zij ging derhalve naar haar steenkolenhok om vuur aan te leggen, maar vond het ook ledig, in de kast was geen brood meer, waarmede zij haren honger konde stillen, en zoo als reeds gezegd is, zij had geen geld om de noodige behoeften te kunnen koopen.

Dit was waarlijk te veel voor de menschelijke natuur; eenige oogenblikken gevoelde zij gedachten van murmurering en ontevredenheid tegen God in haar hart opkomen, dewijl zij dacht dat God Zijne beloften had vergeten, en dat het niet ten allen tijde waar was, dat Hij Zijn volk brood wilde geven; maar spoedig bedacht zij zich en begreep dat deze ontevredenheid haar niets konde helpen, en trachtte zij deze denkbeelden van zich te verwijderen. Tot dat einde nam zij hare toevlugt tot haar gewone middel: HET GEBED, en wendde zich oogenblikkelijk tot den genadetroon. Zoo veel zij zich herinnerde, naderde zij haren Hemelschen Vader op de volgende wijze: »o Heer! neem van mij weg deze ongeloovige gedachten, waarmede ik thans verzocht wordt; het behage U naar Uw teeder erbarmen, in mijne nooden te voorzien in dit pijnlijk oogenblik. Gij spijs de jonge raven, en jonge leeuwen, welke hunne spijs bij U zoeken. Heere! spijs Gij Uwe arme dienstmaagd, die thans Uw aangezigt zoekt. Gij hebt gezegd: »brood zal u gegeven worden, wanneer gij eerst het Koninkrijk Gods en Zijne gerechtigheid zoekt;» Heere! vervul deze belofte; help mij gelooven dat Gij gewillig zijt, opdat ik in het minste daaraan niet twijfele: »Het behage U in mijnen nood te voorzien, naar den rijkdom Uwer heerlijkheid in Christus, Amen!» Phil. IV: 15.

Zij stond opgewekt en tevreden op, onder de

ervaring dat hare ontevredenheid was weggenomen. Zij ging nogmaals naar haar kolenhok, en raapte al het gruis en stof te zamen en maakte vuur aan; toen zij hare broodkast andermaal onderzocht, vond zij nog een sneedje; en ging toen naar de bron om eenig water te halen; met dit weinige kon zij haren honger eenigen tijd stillen, en genoot daarbij zoeten vrede voor haar hart, terwijl hare ziel verkwikt werd door Christus, als het brood des levens. Daarna bereidde zij hare zwavelstokken, en was den ganschen dag zielsvergenoegd. Dan eindelijk was het vuur uitgebrand, en de duisternis van den nacht naderde, en ofschoon de waterbron niet opgedroogd was, zoo was nogtans haar brood verteerd; doch, hoe hooger de nood stijgt, des te spoediger openbaart zich God om Zijne waarheid en liefde kenbaar te maken; dit was ook nu hare ervaring: laat in den avond werd er aan de deur geklopt. »Wie is daar?» vroeg zij. »Woont Amelia Gale hier?» »Ja, van waar komt gij?» »Ik kom van Hedford; (een stadje ongeveer 12 Engelsche mijlen van hare woning) vrouw . . . . . (iemand in zeer bekrompene omstandigheden) heeft mij hier gezonden, met een brood, een stuk boter en een halve kroon." Dit werd ontvangen als onmiddellijk van den hemel gezonden, en al ware deze bode een Engel geweest, in plaats van een medeschepsel, zoo kon de tusschenkomst der Voorzienigheid haar niet duidelijker gebleken

zijn. Zij haalde dadelijk nog kolen en een weinig thee, en hing haar ketel te vuur. Nimmer is wel een kopje thee aangenamer geweest, en heeft iemand zijn brood gebroken, met een, meer van dankbaarheid overvloeiend hart jegens Hem, *Die Zijn volk alle dingen rijkelyk te genieten geeft.* I Tim. VI: 17.

In het jaar 1817 in de maand September werd de predikant Cambel in Lincoln verwacht om de vergadering van eene Zendeling-Societeit bij te wonen, in welke hij berigt moest geven van zijne eerste bezoekreis in Zuid-Afrika. Toen zij dit vernam verlangde zij hartelyk deze feestviering te mogen bijwonen; ofschoon zulks 30 mijlen van hare woonplaats verwijderd was, maakte zulks voor haar geen bezwaar, daar het de Zendelingszaak ter uitbreiding van Gods Koninkrijk betrof. Een vriend, van haar voornemen onderrigt zijnde, bood haar aan de vracht op de pakketboot naar Lincoln te zullen betalen, en toen diegeen, voor wiens rekening de boot voer, vernam tot welk einde zij Lincoln bezocht had, weigerde hij iets voor hare terugvaart aan te nemen. Zij ondernam dan de reis met 18 duitsche schellingen in hare beurs, welke zij voor den winter gespaard had, om een warm kleed te kunnen koopen.

Het berigt van den Heer Cambel, hetwelk hij des avonds in de groote vergadering deed, verwarmde haar hart zoodanig, dat zij bij het einde daarvan, een derde gedeelte harer bezittingen aan

deze heilige zaak opofferde. Des anderen daags werden er nog eenige meerdere omstandigheden de Kaffers betreffende, medegedeeld, waardoor zij zoo bewogen werd, dat zij de helft harer overige bezittingen mede afstond. Toen ging zij met 6 schellingen, haren ganschen rijkdom, naar de derde vergadering, en de berigten, welke zij bij deze gelegenheid vernam, omtrent de heerlijke uitzigten welke zich in die werelddeelen openden, werkten zoodanig op haar edel gevoel, dat zij zich (niettegenstaande hare persoonlijke behoefte) niet wederhouden kon, hare laatste penningen met eene blijde gewilligheid in het bekken te leggen, terwijl zij daarbij hare gansche winterkleeding vergat. Den volgenden dag verlangde eene dame, welke gehoord had, dat zij zulk eene verre reis ondernomen had, alleen met oogmerk om deze plegtigheid te mogen bijwonen, haar bij zich te zien (welke nogtans niets van hare uiterlijke omstandigheden wist); aan dit verzoek voldeed zij, en tot hare groote verbazing ontving zij van haar een kleed ten geschenke, juist zoo als zij behoefde, doch van eene veel betere stof, als zij voor hare bespaarde 18 schellingen had kunnen koopen, en als eene toegift, een muts en een ander kleedingstuk. Zoo werd het bevestigd, dat God, niet alleen Zijn woord houdt, maar meer doet, dan Hij belooft, en uit Zijne rijke volheid doet, boven bidden en denken.

Ook was hare huisvrouw niet gewoon de huur te vorderen, wanneer zij die niet voorhanden had, en dikwijls ontving zij die eenige dagen voor den vervaltijd, door personen, die hare behoeften, vóór dien tijd niet kenden. Ofschoon reeds bedaagd en zwak, wendde zij zich nimmer tot de armenkas om ondersteuning, maar zij hield het voor pligt, de noodige middelen in het werk te stellen om zich hiervan te kunnen bevrijden. Tot weinige dagen voor haar verscheiden, ontving zij de bewijzen dat God waarachtig is, en Zijn woord bevestigt, en dat zij reeds zestien jaren lang het getuigenis van God volkomen waar had bevonden, en de waarheid van Zijne toezeggingen bevestigd had gezien, als Hij zegt: „*Uw brood zal zeker zijn en uwe wateren gewis,*” daar Zijne beloften niet zijn: *Ja en neen, maar ja en amen, in Christus Jezus.* 2 Cor. I: 20.

Bij zulk een eenvoudig geloofsvertrouwen, lag zij de handen niet in den schoot, noch gebruikte ongeoorloofde middelen, maar wendde dezulken aan, die in haar vermogen waren, om haar het noodige levensonderhoud te kunnen verschaffen, ofschoon deze somwijlen hare krachten te boven gingen. Haar dood werd, (menschelijker wijs) inderdaad bespoedigd, door werkzaamheden te ondernemen, die boven haar vermogen gingen, waaromtrent haar geweten haar van achteren beschuldigde, dat zij te dien aanzien zich al te zorgvuldig getoond had, en haar met vrees vervulden,

dat zij God niet genoeg vertrouwd had, welke haar met nieuwe bezwaren bezocht, omdat zij zich zelve wilde redden. Ondertusschen wilde God daardoor haar weder leeren, hoe weinig zij door zich zelve vermogt, en dat zij de zorg aan Hem moest toevertrouwen, die tot hier toe boven bidden en denken gedaan had.

Zij muntte inzonderheid uit in het naarstig gebruik der genademiddelen en in het gebed. Wanneer hare gezondheid het toeliet, werd hare plaats in Gods huis nimmer ledig gevonden; ook onderzocht zij dagelijks de Schrift en leerde tot dat einde op haar 66ste jaar nog lezen. Alvoorens zij dit kende, gaf zij van hare armoede wekelijks eenen schelling aan een arm meisje, welke haar leerde, terwijl daarna eene school voor volwassenen in haar hutje werd opgerigt.

Zij was vurig en volhardend in het gebed, niet alleen des morgens als zij ontwaakte, en des avonds als zij zich ter ruste lag; maar ook wanneer zij met hare koopwaren uitging, knielde zij eerst neder om den Goddelijken zegen af te smeken, terwijl zij op den weg steeds haar hart tot God verhief; ook wanneer zij naar Gods huis ging, boog zij hare knieën, en bad om zegen voor leeraar en gemeente, en dat het woord ook met kracht op hare eigene ziel mogt werken. Zij ging gewoonlijk eenzaam naar hare woning terug, in stille overdenking omtrent de waarheden welke zij had hooren verkondigen en bad dan

in hare woning om den daauw des H. Geestes, opdat Die het woord mogt besproeijen en vruchtbaar maken. Zij was gewoon te zeggen, dat een geloovige nimmer Gods huis moest binnen treden, zonder alvorens voor zich, voor den leeraar en de gemeente gebeden te hebben, kunnende anders geen zegen verwachten. Men beklagt zich wel eens over den prediker, als men onopgewekt uit Gods huis terugkeert, maar dan moest men liever de schuld bij zich zelve zoeken, dewijl men hier verzuimd had te bidden, aangezien de Heer zegt: „*Bid, en u zal gegeven worden,*” Matth. VII: 7. Wij behooren niet naar de kerk te gaan, om den prediker te hooren, maar om God te bidden, dat Hij ons hart opene, om het voor Zijn woord vatbaar en ontvangbaar te maken, opdat wij het tot ons heil mogen aanwenden; dan zouden wij in Zijn huis vergaderd worden; want het moest wel een erbarmelijk prediker zijn, wanneer men geen kruimeltje konde opzamelen.

Was iemand harer bekenden in lijden of aanvechting, men kon zich van hare voorbede vergewissen. Zij bragt zelfs geheele nachten door met God vuriglijk voor hen te smeeken. Zij had ook de gewigtige les geleerd, voor hare vijanden te bidden, welke nog naar den vleesche en als zonder God in de wereld leefden.

Zij was ook zeer liefdevol jegens hare medemenschen, om hun naar vermogen, ja, boven vermogen behulpzaam te zijn. Zij had een ruim

en vrijgevig harte. Zij had niet alleen medelijden met dezulken; maar wanneer er een arme in hare nabuurschap was, deelde zij hare bete met hem, en gaf menigmaal nog het grootste. Werd in Gods huis of tot eenig ander soortgelijk doel iets gevorderd, dan gaf zij niet minder dan zes stuivers in de collecte. Alle hare naburen gaven getuigenis dat zij niets gedaan had, dan met inspanning van alle hare krachten. Men beschouwde haren dood als een groot verlies voor hare naburen, en die der gansche gemeente, en vele geachte personen verlangden iets van hare nalatenschap te mogen hebben, om het ter herinnering harer nagedachtenis, te kunnen bewaren.

Eene opmerkenswaardige karaktertrek, welke al het voorgaande in zich bevat en verklaart, was hare *liefde* tot den Verlosser; deze was het beweegrad van haren ijver en welwillendheid voor de zaak van God; en in waarheid zou deze liefde, zonder hare openlijke erkentenis niets geweest zijn, dan *eene luidende schel of een klinkend metaal*. 1 Cor. XIII: 1 en 2. Dit was het onderwerp waarmede zij zich het liefst bezig hield. Hare oogen schitterden en haar gelaat blonk van hemelsche vreugde en heilige dankbaarheid, wanneer de liefde des lijdenden en stervenden Heilands door haar overdacht werd, dan vouwde zij de handen, hief de oogen ten hemel en riep uit het volle gevoel harer ziel nit: »o hoe groot was het lijden van het dierbare

en onbevleete Lam Gods, voor een worm gelijk ik ben.”

Ofschoon een' heilige levenswandel een veel duidelijker bewijs voor ons is, dan een vrolijk verscheiden, zoo zullen wij ons echter niet verwonderen dat het einde dezer godvruchtige vrouw niet alleen in vrede, maar zelfs triumferend was. Reeds lang was zij van de vrees des doods verlost, daar zij hem als een vriend konde aanzien, die haar uit eene wereld van zonde en ellende bevrijden wilde; en zoodanig bevond zij hem, toen hij tot haar naderde: de prikkel was hem ontnomen, daar haar Heiland, aan wien zij haar leven gewijd had, zulks gedaan had. Hij schonk haar de overwinning over dezen laatsten vijand. Menigmaal hoorde men haar zeggen: “Ik vrees niet voor sterven; ik verlang bij Jezus in den hemel te zijn. O, als ik niets anders had, dan een arm van vleesch om daarop te leunen, wat zou er van mij worden?” Haar arm uitstekende, zeide zij: » Zie, dit is maar vleesch, en de arm van mijnen leeraar ook vleesch; het is goed dat ik een' beteren heb, waarop ik kan steunen.” In het begin harer ziekte, zeide zij dat zij wenschte dat de Heer haar gebed mogt verhooren, dat zij geen lang ziekbed mogt hebben, maar spoedig tot hare ontbinding komen, en niettegenstaande haren ijver in weldoen, was zij zeer verre van hare hoop daarop eenigzins te vestigen, daar zij veeleer uitriep: » O welk

een duister vooruitzicht zoude het zijn, wanneer ik mij op mijne verdiensten gegrond had."

Daags voor haar verscheiden, beval zij degenen die hare legerstede omringden het derde kapittel van Johannes met aandacht en opmerkzaamheid te lezen, en sprak met grooten ernst over de noodzakelijkheid der wedergeboorte, en de vernieuwing des harten door den Geest van Christus: » Laat het u niet verwonderen," zeide zij, » dat gij op nieuw geboren moet worden;" zij voegde hier bij: » verschuif dat werk niet tot uw sterfbed, want wat zou er van mij worden, indien ik zulks gedaan had, en nu nog moest beginnen;" en ten aanzien der leden van de gemeente, uite zij zich nog in hare laatste oogenblikken, dat zij wenschte, dat deze de voorregten, welke zij mogten genieten, zich, meer dan voorheen mogten ten nutte maken, en zich vlijtiger van de genademiddelen bedienen. Zij beleed dat zij de eerste keer toen zij ter kerke kwam, God niet gezocht had, maar uit bloote nieuwsgierigheid daarheen gegaan was; echter was God haar aldaar genadig te gemoet gegaan, en wanneer iemand steeds regelmatig Gods huis bezocht, wist men niet welk een zegen men aldaar kon genieten. Denzelfden dag zeide zij: » nu is mijn laatste oogenblik gekomen; — dit is de laatste strijd, — maar ik ben gelukkig! — ik gevoel mij heden avond zeer ellendig, — maar ik ga naar boven! — het zal spoedig ten einde zijn! —

Kom Heere Jezus, ja kom haastelijk!" — Zij ervoer nu dat Hij, dien zij in haar leven bemind, vertrouwd en gediend had, haar ook in haren dood nabij was, dat dit donkere dal door Zijne genaderijke tegenwoordigheid verlicht werd, en volgens hare eigene woorden, gevoelde zij eene volheid der liefde van haren Heiland in hare ziel, welke hare bouwvallige hut overweldigde. Eer zij stierf, riep zij menigmaal uit: „welkom dood! — dood waar is uw prikkel, — graf waar is uwe overwinning? — Geloofd zij God! — O welk een zegenrijke dood, door Christus!" — en zoo veel als men verstaan kon, waren hare laatste woorden: „in den hemel wordt de hoeksteen toegejuicht: — Genade — Genade, — mijn uitroep zal ook aldaar zijn, — Genade, — Genade! — — — Hare ziel mogen wij met grond vertrouwen, zal ook aldaar in het aanschouwen van haren Verlosser onuitsprekelijke zaligheid genieten, en haar gouden harp mede instemmen tot lof Zijner verlossende liefde. Haar Hemelsche Meester, wetende dat haar werk hier ten einde was, verplaatste haar in Zijne Hemelsche woning, en deed haar Zijn' welkomstgroet hooren: „Kom, gij goede en getrouwe dienstdiener, ga in de vreugde uws Heeren."

Lezer! wie gij ook zijt, of gij een ruim deel dezer aardsche goederen bezit, of dat een minder deel u is toegevoegd: gij ziet uit dit korte be-

rigt van deze arme vrouw, waar gij alleen hoop op ware gelukzaligheid kunt vinden. Zoo lang eene reeks van schulden op uw geweten rust, is het niet mogelijk dat gij gelukkig zijt. O zoek dan waren vrede en troost, waar zij dien gevonden heeft: aan den voet van het kruis, waaraan de Heiland verhoogd werd, en wees verzekerd dat gij dien niet te vergeefs zult zoeken; indien gij door het geloof door Hem geregtvaardigd wordt, verkrijgt gij vrede door Jezus Christus.

Wij kunnen hieruit ook leeren, dat het niemand, in welken levensstand hij zich bevindt, aan middelen ontbreekt, om iets goeds te doen, ter uitbreiding van Gods Koninkrijk, en om zijnen medebroeder behulpzaam te zijn. Deze vrouw was zeer arm en toch ziet gij hoe uitgebreid zij was in het werk der liefde. Niemand verschoone zich dan met zijne armoede, maar streve, door Gods genadigen bijstand, het voorbeeld na dat hem hier voor oogen gesteld is. Laat uw licht schijnen, in eenen ootmoedigen, heiligen en Gode gewijden wandel, opdat men uwe goede werken zien moge, en uwen Vader, die in de hemelen is verheerlijken. „Daartoe verleene ons de Heer Zijne genade, Amen.”
